SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CII. No. 29. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, FEBRUARY 14, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 14-го ЛЮТОГО 1995 р. Ч. 29. РІК CII.

В УКРАЇНІ КОНФІСКУЮТЬ ДОЛЯРИ З ЛИСТІВ І ПОСИЛОК

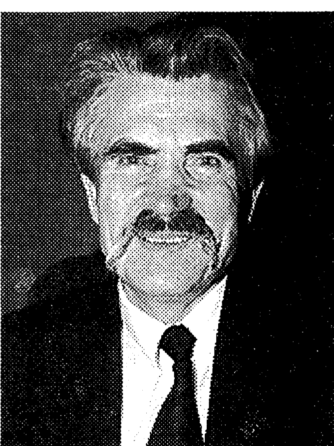
Київ (Р. Р.). — Тут у п'ятницю, 10-го лютого, газета „Киевскіе Ведомости" повідомила, що тільки в Києві майже 2,000 долярів щоденно конфіскується офіційно з листів і посилок. Роблять це працівники Київської спеціялізованої митниці, які переглядають усі листи і посилки, що надходять із за кордону. Конфіскують також і карбованці, якщо знаходять їх у поштових посилках.

Начальник Київської спеціялізованої митниці Ігор Устименко пояснив, що Україна, мовляв, підписала міжнародну поштову конвенцію, яка забороняє посилати в листах і посилках гроші готівкою, як також платіжні документи чи будь-які цінні папери. Людей, які порушили згаданий закон, карають тим, що конфіскують гроші.

І. Устименко з практики передсвідчився, що поштові працівники за кродоном не риються в чужих пакунках і не читають чужих листів, оскільки вони непошкоджені приходять до Києва. Цей факт Устименко оцінює як недбале виконання обов'язків з боку закордонних поштових працівників, тому вони „допомагають збагачувати скарбницю України" за рахунок вилучених із листів та посилок грошей. Суми в листах і посилках трапляються різні: від 3-5 до 300-500 дол. А в одній з посилок недавно конфісковано 2,700 дол. Багато присилають російських рублів, канадських долярів і німецьких марок. Зрідка трапляються і китайські юані. З країн СНД присилають і українські купоно-карбованці. Їх теж конфіскують. Отже люди, які оголошують на посилці її вартість, з урахуванням вкладених туди грошей, помиляються, що українські власті враховують суму грошей, вкладену в посилку. Громадянин, який отримав посилку, має право оскаржити рішення митниці протягом 10-ох днів, а Державний митний комітет протягом одного місяця це питання розгляне. Як правило, гроші можуть повернути тільки дуже старим і бідним людям і то малу суму.

Вибір Л. Лук'яненка таки підтверджено

Київ (Р. Р.). — Тут у четвер, 9-го лютого, сесія Верховної Ради нарешті підтвердила депутатські уповноваження Левка Лук'яненка. Це стало можливим після того, як чотири фракції демократичного спрямування блькували працю парляменту, відмовившись брати участь у розгляді різних питань. Серед них були фракції „Державність", „Рух", „Реформи" частково „Центр" і деякі депутати, які не належать ні до яких фракцій.

Л. Лук'яненко

Голова Верховної Ради України Олександер Мороз закликав депутатів до розважливости і просив підтвердити уповноваження Л. Лук'яненка. Під час голосування віддали свої голоси за підтвердження 205 депутатів, але цього вистачило, щоб затвердити. Проти голосували 107 депутатів, утрималося 22 і не голосували 14 депутатів.

Того ж дня сесія внесла зміни до закону про карну відповідальність. Зміни передбачають, що грошова кара, залежно від ступеня небезпечности вчиненого злочину з урахуванням майнового стану винного, становитиме від 10 до 1,000 мінімальних зарплат. Мінімальна зарплата сьогодні становить 60,000 карбованців, що дорівнює приблизно 40 центам на місяць. Середня платня в Україні дорівнює 15 долярам на місяць.

Депутати від національно-демократичних фракцій домоглися включення до порядку денного питання про звіт Президії Верховної Ради.

Депутати від Конгресу Українських Націоналістів вже зібрали 42 підписи під вимогою резигнації і керівництва українського парляменту. Вони вважають, що голова Верховної Ради Олександер Мороз та його заступники Олександер Ткаченко і Олег Дьомін нездатні організувати ефективну працю парляменту і нав'язують депутатам політику вузькопартійних інтересів, викликаючи протистояння у законодавчому органі. Крім того, керівництво парляменту вважається нелегітимним, оскільки обране менш, ніж половиною теперішнього складу парляменту.

Колишній голова Верховної Ради Іван Плющ сказав, що сьогодні порушувати питання про резигнацію керівництва парляменту немає сенсу, натомість він радить О. Морозові самому поставити питання про легітимність і знову проголосувати, оскільки з часу його обрання 171 голосом, Верховна Рада доповнилася новими депутатами.

Росія продає Китаєві підводні човни

Бангкок, Таїлянд. — Агентство Ассошіейтед Пресс, покликуючись на лондонський тижневик „Джейн"с Діфенс Віклі", повідомив, що Росія передала Китаєві першого з чотирьох підводних човнів, доставка яких передбачена підписаною в листопаді минулого року двосторонньою угодою.

Вартість всього контракту перевищує один біл. дол.Йдеться про човни, устатковані найновішими гідрольокаторами, призначеними для пошуку і наведення на ціль. Ці човни здатні перебувати в автономному плаванні протягом багатьох тижнів.

На думку згаданого тижневика, завдяки цьому контрактові Китай виходить на якісно новий рівень технологічної озбреєности своїх військово-морських сил, тому рішення Росії продати Китаєві чотири найбільш модерні підводні човни викликало занепокоєння в інших країнах регіону, зокрема на Тайвані, який має підстави побоюватися військово-морської бльокади з боку Китаю.

В середу, 8-го лютого, президент Філіппін Фідель Рамос звинуватив Пекін у посиленні військових приготувань в район островів Спретлі, які багаті на нафту.На цей архіпелаг, принаймні на якісь його частини, претендують не тільки Китай і Філіппіни, але й В'єтнам, Тайван, Маляйзія та Бруней.

Є деякі свідчення про те, що Китай має вже 50 підводних човнів. Два з них озброєні стратегічними ракетами.

За 1992 і 1993 роки Росія продала Китаєві озброєнь на суму від двох до трьох біл. дол. Експерти стверджують, що такі самі модерні підводні російські човни невдовзі матимуть Іран і Сирія.

ВІДБУЛАСЯ ЗУСТРІЧ Б. КЛІНТОНА З Г. КОЛЕМ

Вашінгтон. — Канцлер Німеччини Гельмут Коль відвідав Вашінгтон. Це його вже 22-га візита у ЗСА.

У четвер,. 9-го лютого, відбулася зустріч гостя з президентом Биллом Клінтоном, під час якої лідери обговорювали можливість найскорішого приєднання Німеччини до так званої нової трансатлантичної ініціятиви. Як відомо, тепер НАТО вивчає важливе питання свого дальшого розвитку за рахунок прийняття трьох країн колишнього совєтського бльоку — Чехії, Польщі і Мадярщини. На цей плян негативно і дуже гостро зареагувала Росія, що привело до погіршення стосунків між Москвою і Вашінгтоном.

Минулого року при НАТО створено організацію „Партнерство для миру", в якій об'єдналися колишні комуністичні східньоевропейські країни, де демократія і ринкова економіка ще остаточно не вкорінилися.Маючи на увазі саме цю обставину, секретар Департаменту оборони Вілліям Перрі, виступаючи в середу,8-го лютого, в Палаті Репрезентантів,сказав, що далеко не всі колишні совєтські республіки, які приєдналися до згаданої програми, стануть повноправними членами НАТО.

Незадовго до приїзду Г. Коля, офіційний Бонн дав до зрозуміння, що Німеччина не буде заперечувати проти кількісного збільшення НАТО. Німецький міністер оборони Фолькер Рюе у своєму виступі в Мюнхерні, на конференції в питаннях безпеки, висловився в тому сенсі, що „Европі й Америці необхідна нова трансатлантична ініціятива, яка вбере в себе весь спектр політичних, економічних і військових проблем".Подібні заяви оприлюднили представники Англії і Франції.

Спостерігачі підкреслюють, що візита Г. Коля до Вашінгтону свідчить про бажання обох сторін прояснити наставлення до міжнародних проблем. Це передусім питання розвитку НАТО, Европейського союзу, Організації в питаннях безпеки і співробітництва в Европі і стосунки НАТО з Росією.

Готують електронічні банкові картки

Київ (Р. Р.). — Тут 6-го лютого, на пресовій конференції після відкриття міжнародної виставки „Банк і офіс — 95" заступник голови правління банку „Україна" Михайло Байрак повідомив, що найближчим часом буде введено в обіг півтора мільйона електронічних банкових карток. Уже сьогодні їх можна виготовити в Україні за значно меншу ціну, ніж за кордоном.

Введення карток поліпшить переселання фінансових повідомлень та сприятиме реформуванню банкової системи.

На виставці представлені 26 фірм з України, Росії, Німеччини і Франції. Крім банкової інформаційної технології, телекомунікаційного обладнання та техніки там показано також комплексні системи безпеки, технічні засоби захисту інформацій, комп'ютерне обладнання, сейфи підвищеної секретности. Показано вироби з України, Росії, Австрії, Німеччини, Англії, Південної Кореї, Італії, Польщі та інших країн.

ЧЕРНІВЦІ. — Тут недалеко від залізничної станції активізувався зсув крутого схилу, забудованого старими будівлями. Площа, шириною понад 250 метрів просувається зі швидкістю 15-20 сантиметрів на добу, що створює безпосередню загрозу житловим будівлям і залізниці. Деякі будинки вже мають тріщини, руйнуються фундаменти, порушено комунікації, вийшли цілком з ладу 16 будинків. Евакуйовано Другу міську лікарню. Розпочалася підготова до переселення ще 50 родин з цього реґіону. Не виключено, що на деякий час може бути припинено рух потягів на Центральну станцію.

Недуги знову навістили Україну

КИЇВ. — Минулого четверга, 9-го лютого, пресове аґентство Ройтера повідомило, що Україну знову навістили інфекційні недуги. Від початку 1995 року 12 осіб померло від дифтерії, хвороби що на Заході є вже майже неіснуючою. Згідно зі статистикою поданою Міністерством Здоров'я України майже всі захворювання є в Києві та околиці, як і в інших великих містах — Донецькому і Дніпропетровському на сході та в Одесі і Симферополі на півдні. Всіх захворінь 261, в тому 43 дітей. Згадане міністерство завважує, що в Україні є дуже низький рівень щеплень, хоча у згаданих місцевостях є достатньо потрібних застриків і одноразових шприц. Щеплення це покищо незаступимий спосіб запобігти подібним хворобам.

Дифтерія — інфекційна недуга горла, є одною із недуг, що періодично навіщають Україну та інші республіки колишнього СССР. Правда крім дифтерії ще час до часу появляються холера, сибірка (антракс) інфекційна недуга, що переноситься на людину з худоби та овець, і сальмонелля. Чинники охорони здоров'я твердять, що це є наслідки поганих гігієнічних обставин і цілковитого занепаду вже й так хаотичної системи охорони здоров'я колишнього СССР. У додатку з Донецького офіційні чинники повідомили, що 278 осіб заражені гепатитом, в тому 100 дітей. На думку місцевих чинників здоров'я це могло бути спричинене просякненням стікних вод до системи постачання питної води.

ПОЛТАВА. — Тут створюється обласний бльок демократичних сил з метою противаги лівим силам, що все активніше гуртуються навколо Компартії України. З цією метою 18 березня відбудеться нарада демократів области.

Пластуни з України запрошені на світове джемборі

Ню Йорк. — З Головної Пластової Булави повідомляють, що молодеча організація Пласт в Україні вперше дістала офіційне запрошення на світове скавтове джемборі, що відбудеться в цьому році в Голляндії. Це незвичайно важлива подія і є конечним, щоб українські пластуни станули рівно поряд із всіми іншими скавтовими організаціями світу.

Саме із цієї причини Головний Пластовий Провід звертається із закликом до всіх пластунів, приятелів Пласту та українського громадянства діяспори допомогти фінансово пластунам України у подорожі та покритті коштів перебування на джемборі, що вони самі з уваги на економічні обставини в Україні не можуть подолати.

Усі пожертви на цю репрезентацію української молоді перед світом можна давати виставляючи чеки на Plast-Ukraine і висилаючи їх на адресу: Dr. Ihor Hapij, 24 Orchard Lane, Livingston. N. J . 07039.

В АМЕРИЦІ

У П'ЯТНИЦЮ, 10-ГО ЛЮТОГО, Палата Репрезентантів зробила крок у напрямку зміни існуючої 60-річної системи урядової допомоги потребуючим.Республіканці пропонують виділити для цієї потреби раз в році суму 15.3 біл. дол., яку стейти могтимуть розділювати потребуючим родинам з дітьми за своїми уподобаннями. Згадану суму було запропоновано на базі виплат у 1994 році. Республіканці дальше настоюють на тому, щоб не виплачувати автоматично грошевої допомоги особам, які не відповідають вимогам, неодруженим матерям підліткам і багатьом іміґрантам включно з леґальними.

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА, 9-го лютого,непередбачено і несподівано для багатьох колишній віцепрезидент Ден Квейл повідомив, що відтягає свою кандидатуру із президентських виборів у 1996 році. Для багатьох, і не тільки його прихильників, це було несподіванкою тому, що всього кілька тижнів тому на вічі у своєму стейті Індіяна він, видавалось, проголосив свою кандидатуру. Причиною свого рішення він подає надто передчасне збирання фондів для передвиборчих кампаній.

ПІСЛЯ ТОГО, ЯК 14 сенаторів-республіканців звинуватили секретаря Департаменту торгівлі Роналда Бравна у сумнівній, з погляду етики і закону, фінансовій операції, ця справа стала предметом окремого вивчення у Департаменті юстиції. В минулому році Р.Бравн продав свою частину акцій в компанії „Фірст інтернешенел", заробивши на цьому понад 200,000 дол. Сумніви в сенаторів викликані тим, що згадана компанія є дефіцитовою, тому частина Р.Бравна не могла бути проданою за таку високу ціну.

У ЧЕТВЕР, 9-ГО ЛЮТОГО, у Вашінґтоні помер 89-річний Вілліям Фулбрайт, демократ з Аркенсо, якого переконливі думки та красномовність допомогли викликати сильний спротив проти війни у В'єтнамі.Будучи сенатором впродовж 30 років холодної війни та заворушень в ЗСА ,з того 15 років головою Сенатської комісії закордонних зв'язків, він залишив свої позначення не тільки на закордонній політиці, але також і на освіті, як основник стипендій Фулбрайта для міжнародних студій.

СУДДЯ, ЯКИЙ РІШАТИМЕ долю Сузан Смит, вбивці своїх маленьких синів, звернувся до громади Юніон, П.Кар., з проханням не ставити пам'ятника втопленим дітям аж до закінчення судового процесу. А почнеться він 10-го липня. Звернення судді зумовлене тим, що будівельна група вже готувала місце для пам'ятника на березі озера, звідки С.Смит зіпхнула у воду своє авто з рідними дітьми. На пам'ятнику будуть скульптурні зображення хлопчиків і ангела над ними. Якби пам'ятник поставили вже тепер, то присяжні могли б прийти сюди, розчулитися, а це вплинуло б на прийняття рішення для матері-вбивці.

В ТОРОНТО ВІДКРИТО БЮРО УНС

Торонто. — Тут, в дільниці Етобіко, відкрито в п'ятницю, 27-го січня, у пополудневих годинах, бюро УНС у приміщенні Іва Рд., ч. 1.

У святочному відкритті цього професійного бюра взяли участь з уряду предсідник Українського Народного Союзу Уляна Дячук, директор для Канади д-р Петро Саварин, секретар УНС Марта Лиско, радний і голова Округи о. мітрат д-р Мирон Стасів. Почесний член Головного Уряду Василь Дідюк не міг прибути.

Крім цих почесних гостей запрошені були на відкриття бюра всі місцеві члени управ відділів УНС Округи Торонто, разом представники 18 відділів. В цілості ці відділи нараховували на кінець 1994 року 1,400 членів, а з них найбільший є 432-ий .

Екзекутивний Комітет УНС вибрав Етобіко на місце осідку новозаснованого бюра УНС з тієї причини, що головним завданням бюра є придбати якнайбільше нових членів, а відомо загально, що в Етобіко поселилося багато українців з молодшого покоління, що можуть бути потенційними членами УНС.

Після посвячення приміщення бюра о. д-р М. Стасівом присутні учасники того торжества познайомилися з працею і плянами бюра, яким провадить директор продажу забезпечень УНС Роберт Кук, а професійними продавцями забезпечення є Марія Хомин і Петро Пішко.

Цих двоє професійних сил працює вже від жовтня і від того часу придбали 46 нових членів для місцевих відділів УНСоюзу. Професійні продавці забезпечення у співпраці із секретарями відділів, яких вони відвідують, мають за завдання в найближчому майбутньому звернутися до вже існуючих членів УНС в Торонто та околиці, щоб отримати адреси молодшого покоління українців-канадців. Як відомо, у метрополії Торонто проживає біля 100,000 українців і там процвітає громадське та товариське життя, а з тим і надійна перспектива на поповнення членства УНС та відповідного їх забезпечення.

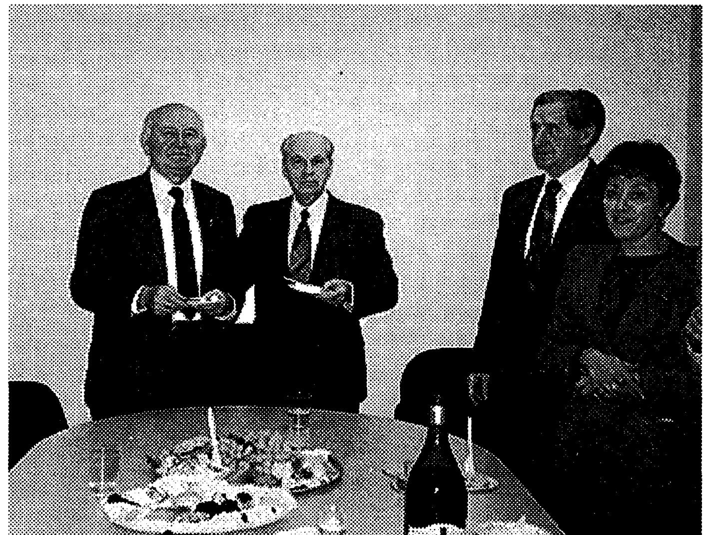
Щоб піти з духом часу та вимогами молодшого покоління, завданням нововідкритого бюра УНС в Торонто є пропонувати не тільки давні забезпеченеві грамоти, але також забезпеченеві продукти, які є тепер популярні на терені Канади, і нововпроваджені.

Також поінформовано, що УНС, крім власних забезпеченевих грамот, посередничить у продажу забезпеченевих продуктів інших фірм, які дають відповідну знижку для членів НУС.

Нововідрите бюро УНС в Торонто пошукує професійних продавців забезпечення українського походження. Кандидати можуть зголошуватися безпосередньо до бюра. Особи, зацікавлені одержати професійний вишкіл, щоб стати продавцем забезпечення, можуть також зголошуватися до бюра УНС в Торонто на адресу: Ukrainian National Association, Inc., Canadian Office, 1Eva Road, Suite 402, Etobicoke, Ont. M9C 4ZS; tel. (416) 626-1999; (800) 670-5463; fax (416) 626-3841.

Продавці забезпечення (зліва) П. Пішко і М. Хомин.

В часі відкриття бюра УНС в Етобіко (стоять, зліва): д-р П. Саварин, інж. Р. Бенеш, С. Вовк, М. Лиско.

У СВІТІ

ЗА ДВА останні тижні збройні сутички на кордоні між Перу та Еквадором вже коштують кожній з цих двох країн від 100 до 400 міл. дол. Щоб компенсувати пов'язані з війною видатки, Еквадор підвищив податки. Спостерігачі передбачають, що це саме зробить і Перу. Еквадорські і перуанські економісти остерігають, що продовження війни спричинить відхід закордонних капіталів спочатку з цих двох країн, а потім і з інших політично нестабільних латиноамериканських держав.

МІНІСТЕР ОБОРОНИ Латвії Яніс Трапанс офіційно повідомив, що його республіка, базуючись на точках програми НАТО „"Партнерство для миру", розпочинає створення власної „маленької, але боєздатної армії". Відомо, що до згаданої програми НАТО вже приєдналися 34 держави Східньої і Центральної Европи та колишнього Совєтського Союзу. Однак 11 країн, в тому числі Латвія, мають ще й індивідуальні програми співробітництва з Північно-атлантичним оборонним союзом.

ІРАН ЗНОВУ ПІДТВЕРДИВ чинність кари смерти для англійського письменника Салмана Рушді. Цей жорстокий реченець проголосив аятолла Хомейні ще в 1989 році за нібито антимусулманську книжку „Сатанинські вірші". Перебуваючи цими днями з візитою у Данії, заступник міністра закордонних справ Ірану Магмуд Баезі знову повторив, що „кара смерти обов'язково буде здійснена, бо вона узгоджується з принципами ісляму".

АҐЕНТСТВО Ассошієйтед Пресс повідомляє, що у березневому числі місячника „Веніті Фейр" буде опубліковано статтю письменниці Анни Люїзи Бордач про режим Фіделя Кастро, зокрема про невдалий атентат на нього у квітні минулого року. Про цю подію сам Ф. Кастро мимохідь згадав тільки у листопаді 1994 року, коли під час чергової багатогодинної промови сказав:„Вожді революції продовжують залишатися об'єктами для вбивць, найнятих ЗСА". У замаху на кубинського диктатора взяли участь п'ятеро кубинців, озброєних автоматами. Усі вони загинули від куль кастрових охоронців, яких було набагато більше.

НОВИЙ ЗЕМЛЕТРУС стався у Колюмбії. Сила декількох підземних поштовхів доходила до 6.4 ступеня за скалею Ріхтера. Згідно з попередніми даними, загинуло 39 осіб, 220 дістали поранення, зруйновано десятки будівель, в тому числі чотири школи. Найбільше постраждали провінції на тихоокеанському узбережжі, а також у центрі країни. Як відомо, останній землетрус у Колюмбії був у 1992 році, коли у провінції Чако коливання поверхні землі досягали сили 7.2 ступеня за скалею Ріхтера.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00. Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Сумнівна державна система

Відсутність по нинішній день, на четвертому році існування української держави, власної конституції — це не тільки брак найважливішого державного атрибуту, але й загроза, що настане боротьба за владу.

Покищо тієї боротьби не було і нема, на відміну від Росії, де відбулася боротьба за владу спершу між Ґорбачовим і Єльцином, згодом між Єльцином і російським парляментом. Кілька днів тому голова Верховної Ради Олександер Мороз заявив, що „президентська система не добра для України" і він висловився за президентсько-парляментарну систему. У перекладі на просту мову, О. Мороз, голова Соціялістичної партії, аж ніяк не хоче, щоб Президент Леонід Кучма мав більші права і компетенції, ніж має він. Л. Кучма ніколи не скривав, що він хоче мати янкайбільші права і компетенції, бо коли би однакові права дати Верховній Раді, неможливою річчю стануть економічні й інші реформи, що їх проведення поставив собі за мету Л. Кучма.

Всупереч своїй заяві, коли був в Америці на зустрічі з українською громадою, що він, Мороз, не є проти реформ, він був проти того, щоби піти назустріч Л. Кучмі і схвалити „малу конституцію" та тим самим уможливити виконавчій владі проводити реформи. Ми подали були вістку, що у тій справі Мороз програв, бо „малу конституцію" схвалено у першому читанні. Не знаємо, яка доля буде тієї малої конституції у дальшому процесі законодавства і чи не повториться анахронізм з виборами до Верховної Ради, які тягнуться місяцями і все ще не закінчені. Але Мороз програє, бо люди в Україні спрагнені змін на краще і не підтримають Мороза, який принципово не хоче відпекатися державно-адміністраційної системи Рад — сільських, міських, районних, обласних аж до Верховної.

Тепер в Україні багато говорять про зміну голови Кабінету Міністрів, по нашому прем'єр-міністра Віталія Масола, який був прем'єром ще перед референдумом 1-го грудня 1991 року і, мабуть, належить ще до діячів ери Щербицького. Він відійшов був під тиском студентських демонстрацій і тепер появилися поголоски, буцімто він плянує зрезиґнувати. Він заперечив це, але не є виключене, що йому сквалять „вотум недовір'я", тим паче, що і Кучма, мабуть, хоче його позбутися. Верховна Рада затверджує — або відкидає — запропонованих Президентом членів Уряду, але для схвалення недовір'я під час урядування міністра треба мати поважну причину. Кучма оточив себе людьми молодшого покоління. Масол належить до покоління старшого і не користується популярністю. Справа повинна б швидко прояснитися, хоч усі справи в Україні вирішуються черепашою ходою.

Всі речі роблять люди, тому не можна казати, що для будови держави байдуже, хто займатиме який пост. Недобре, що по нинішній день в Україні аж забагато проблем і що вирішування кожної з них вимагає такого довгого часу і якогось неповажного підходу. Вирішення державної системи, вирішення поділу прав і компетенцій Президента, Верховної Ради, пленарного засідання Верховної Ради — все це і багато інших подібних проблем — невирішені, а якщо зберуться на чергові наради — потопають у морі слів.

Становище Олександра Мороза, що країні потрібна президентсько-парляментарна система, — гарно звучить. Раз-у-раз доводиться пригадувати собі, що не можна підходити однаково до проблем і до всіх людей в Україні, бо хоч це одна мова — два інші світи. І треба признати, що і тут, в діяспорі, існує проблема людей, нема людей великого формату, потрібних для вирішування великих проблем.

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні прислати до редакції „Свободи"разом з двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Петро Грицак

50-ЛІТТЯ ЯЛТИ

I

Війна добігала до кінця. Перемога була вже „не за горами", але дослівно „на порозі". Тому треба було переможним альянтам ще раз зібратися, щоб устійнити в загальному, що робити, щоб перемогу остаточно приспішити та закріпити (головно, втримати одну спільну лінію серед альянтів і втягнути СССР у війну з Японією) та упорядкувати світ після припинення воєнних операцій. Для того вибрано час 4-11-го лютого, а місцем зустрічі Ялту в Криму, бо Сталін, як господар конференції, запрошуючи американського президента Рузвелта і британського прем'єр-міністра В. Черчіля, не хотів їхати задалеко від Москви того критичного 1945 року. Прийнято в Ялті ряд постанов, в яких у великій мірі зацікавлені українці в Америці і в цілому світі. Ті домовлення часто виглядають нам нині досить дивними, майже неймовірними із 50-річної ретроспективи через свою непотрібну жорстокість супроти мільйонів невинних людей. Одначе ще далі живемо у світі засадничо зформованому саме під час Ялтинської конференції: всупереч всяким високопарним деклcostяраціям про демократію, самовизначення народів та деколонізацію, світ став поділений на дві сфери впливів: Америки, з однієї сторони, та СССР, з другої. Ще далі, вже три роки після розпаду СССР, той поділ все ще відчувається в міжнародних відносинах.

Багато з того, що сталося в Ялті, можна собі пояснити із аналізи воєнної ситуації, що тоді запанувала, проблемами тогочасної американської домашньої політики та духовим і фізичним станом людей, які брали участь у Ялтинській конференції. Подивімося наперед на Рузвелта (знаного тоді популярно як „Ф.Д.Р."). Він був у той час вже тяжко хворим, бо всього 8 тижнів пізніше помер від крововиливу в мозок. Не зважаючи на значне фізичне ослаблення, Рузвелт не хотів припинити своєї активности, зв'язаної з веденням війни (як головнокомандуючий) та керуванням державною політикою і співпрацею з альянтами. Тому сильно спирається на своїх дорадників (конфідента Г. Гопкінса, близького приятеля, довголітнього секретаря фінансів, Г. Морґентава мол., та А. Гарімана й інших). Всі вони відомі як люди, прихильні Росії (СССР).

Рузвелта схарактеризував один американський політик (О. В. Голмс, мол.), як людину віку, що має „second-class intellect, but first-class temperament", тобто другорядний інтелект, але першоклясний темперамент. Це мало означати, що Рузвелт, незважаючи на певні особисті обмеження, був добрим політиком, бо вмів переконувати, чарувати та вести за собою людей. Свої головні ідеї він формував через своїх дорадників, знаних як „трест умів" (brain trust), та говорилося, однак, що між тими інтелектуалами було багато людей лівих поглядів. Вони були відомі також як „bleeding-heart liberals", тобто ліберали, яких серця кровавилися (ніби над всюди існуючою соціяльною несправедливістю), і які дивилися прихильним оком на соціяльні експерименти в СССР. Навіть після Теґранської конференції 1943 року вони почали називати Сталіна афекціоновано „вуйком Джо" (uncle Joe). Хоча Рузвелт мав багато досвіду із тим, що СССР не дотримується підписаних договорів (після встановлення дипломатичних відносин з СССР у 1933 році), він твердо вірив: тепер Сталін змінився на краще, все буде в порядку. Чому? Бо вірив, що при помочі особистого блеску та компліментів він потрапить переконати Сталіна, щоб той став демократом „з переконання". Згідно із плянами, Рузвелт вірив, що на майбутнє, для тривалого утримання миру у світі, треба буде всіх роззброїти, а на горі поставити „чотирьох поліціянтів": Америку, СССР, Великобританію та... Китай! Одним із тих поліціянтів мав стати саме „зреформований", на думку дорадників Рузвелта, Сталін, як де факто диктатор СССР.

(Закінчення буде)

Євген Іванків

КНИЖКА ПАПИ ПРО НАДІЮ

Crossing the Threshold of Hope — by His Holiness John Paul II, Alfred A. Knopf, New York, 1994.

I

„Переступаючи поріг надії" — це нова книжка сучасного Папи Івана Павла II, книжка дуже популярна, „бестселлер", яку перекладено на багато мов, щоб люди могли читати її по цілому світі. Заголовок цієї книжки „Переступаючи поріг надії" — дуже влучно підібраний: він захоплює, притягає, спонукує читати. Бо людство сьогодні, придавлене важкими тягарами політичних, соціологічних, економічних і духовно-психологічних потрясень, моральних криз і природних катаклізмів (землетруси, повені, гураґани) потребує чи не найбільше надії. Але замало стояти тільки на порозі надії і придивлятися їй, треба переступити поріг цієї надії, ввійти в неї, жити її духом.

Надія — це незвичайна чеснота, яка діє навіть тоді, коли не тільки віри вже немає, але і надія вигасає, навіть тоді треба нам „проти надії надіятись". Яка велич, чи навіть парадоксальність цієї надії, що переступає межі людської логіки, входить у сферу неможливого. Запитаймо себе тепер, чи зміст цієї книжки оправдує такий промовистий і незвичайний заголовок? На це відповімо: на жаль, ні; а вже зокрема не для нас, українців.

Напевно багато людей очікувало, що зміст цієї книжки матиме психологічно-інспіративний характер з релігійним підложжям, так як це було в книжках таких відомих авторів, як Єпископ Фултон Шін чи пастор Норман Вінсент Піл; що людина знайде в цій книжці відповідь та вказівки у своїх щоденних клопотах та життєвих проблемах. Але так воно не є. Головним предметом цієї книжки є виклад католицької віри, а також особистих надій та візій Папи щодо майбутнього Католицької Церкви та її поширення по цілому світі. Надія є тут тільки другорядним предметом, не відноситься безпосередньо до окремих людей, але в загальному до людства, а головно до Церкви і до Папи. Урядові і ролі Папи присвячено тут дуже багато уваги.

Папа Іван Павло II — це високоосвічене людина, із солідним знанням богословії, філософії, світової літератури, історії та інших наук. Деякі розділи написані дуже цікаво, відзначаються оригінальністю та глибиною думки. Хибою цього твору є надмірна суб'єктивність та тенденційність, самовільна деколи інтерпретація деяких історичних фактів, нахил до самовивищування та еґоцентризму. Постійне вихвалювання польського народу та його чеснот, правдивих чи уявних, обнижує вартість цієї книжки. Нас, українців, і нашу Церкву майже не згадано у цій книжці, а ті скупі інформації, що подані, є викривлені і неточні.

Книжку написано у формі інтерв'ю італійського журналіста і автора Вітторіо Мессорі з Папою. Папа відповідає на окремі питання і кожна відповідь Папи становить окремий розділ. Журналіст Мессорі є католиком-традиціоналістом і всі його питання були узгіднені з Папою та відповідно зформульовані. Дуже дивно вражає нас уже початок, в якому аж декілька розділів присвячено особі Папи та його важливим функціям у житті Церкви. Здавалося б, що в книжці про надію треба б у першій мірі вказати на Бога, як на справжнє, невичерпне джерело християнської надії. Бо і Святе Письмо каже: „Не надійтеся на князів, на синів людських, бо в них немає спасіння" (Пс. 146; 3).

Як ревний католик традиційного напряму, журналіст Мессорі звертається до Папи з особливими виявами пошани чи навіть ґльорифікації та вказує на його особливе становище в Церкві і якесь надзвичайне відношення до Бога. Називає Папу людиною на землі, яка репрезентує Божого Сина, „займає місце" Другої Божої Особи (стор. 3). Тут пригадуються мимоволі слова православного богослова Євдокімова, який казав, що в Католицькій Церкві Папа — це неначе четверта Божа Особа. Виглядає, що він помилився тільки щодо особи. У своїй відповіді Папа не спростовує усіх тих надмірних звеличувань своєї особи, але похвально висловлюється про них та підтверджує їхню правильність. Говорить навіть про „Таїнство Папи" (стор. 11), яке прирівнює до Таїнства Христа.

(Закінчення буде)

Любарт Ліщинський

„БУВ СОБІ СТРІЛЕЦЬ..."

Реквієм до сторіччя з дня народження

Так уже склалося, що преса в діяспорі переочила якимось чином сторічний ювілей барда УСС та УГА. Може тому, що те покоління, яке його знало особисто, викришилося потроху, і тепер там, у засвітах, „целебрує" з ним його соті роковини, а ми тут, на нашому грішному падолі, так останнім часом заамбарасовані доленосними справами в Україні, так усі поголовно підекситовані візитами сюди другого, а відтак першого президента, тотально заворожені динамічним калейдоскопом різких змін і політичних несподіванок там і тут, що якось і не зчулися, як забули вчасно вшанувати круглі, бо сторічні уродини Романа Купчинського. Там, на тому березі, де його так довго не було, при всіх змінах, подіях і шалено мінливих обставинах, сповнених здивування і тихого смутку, якось не забули і таки „вдарили чолом" славному бардові і ще й пам'ятник поставили на тому місці, де сто років тому він побачив світ, а ми — ані мру-мру!?

Поки суть та діло, відгомін від торжеств у краю йшов собі, і хоч пізно, все таки доклигав приватними шляхами сюди, бо прецінь „крайова преса", тяжко мордована фінансовими депресіями і морена паперовим голодом, кольпортується як „на волах", то мусимо собі здати справу з того, як їй, сердезі, треба розповсюджуватися „на волах" та почерез океан, та сюди. Взагалі диво, що доходить, якби не фекси, коби здорові й діючі, то були б ми тут як „табака в розі" — темні і дослівно нічого не знали про події в краю, бо без газет, ні вітру, ні хвилі. Тиждень або два потому навіть „найсвіжіші" повідомлення зі шпальт крайової преси то вже, даруйте, цілком смачна, але вже зовсім „люксусова муштарда" по всіх „високих прийомах" та адекватних бенкетах. Однак, як колись казали, краще пізно, ніж ніколи. Грошей на пам'ятник збирати не мусимо, бо з тими збірками..., але красну літературну тризну, що надалі стане постійною традицією у залях Українського Інституту Америки, таки вчиним — 25 лютого, на жаль, 1995 року. Отже таки тут належиться Романові Купчинському, хай не помпатичний — тихий спогад передовсім про людину і поета, якого всі знали тут живого. Тому тут його слід згадати словами, взятими з автопсії, а не вибраними з енциклопедії чи з якоїсь іншої глибоко наукової мемуаристики. Словами так попросту вибраними з сердець і душ тих, для кого був живим і справжнім другом і приятелем, в роках скитань і вигнання. В роках там і тут, за океаном, де Купчинський шукав і знайшов місце для „азилю душі", там у дерев'яній хаті, що вікнами дивилися в сторону берега океану, а може далі поза той берег. Сюди приїздив, бо тут чомусь творилося і писалося, можна було прийти з гітарою співати і оповідати, барвно і з якимсь сумовитим дотепом. Видно, в атмосфері тамтого дому Романові не було „зимно в душу". Було то наслідком того, що не міг „знайти собі місця" на цій його новій „землі обітованій", де ніщо не змогло його загріти, стати теплим, своїм, або замінити тамте рідне, звідти, з дому. Жив Купчинський вочевидь якимось тамтими вимірами часу і місця. Щось писав, щось творив, але все воно було якесь звідти, побачене ще там і висвітлене спалахами пам'яті. Виглядає, що він, як і його побратим від пера Нижанківський, в той сам спосіб ментально „не розпакував еміґрантських валіз". Все, що рухало його життям і творчістю, прецінь, лишилося там, „за межею", вдома, глибоко засипане часом, по рідних і милих садах приходств, серед людей, з яких складався той безповоротно минулий час. Можна підозрівати, що спогад його невпинно блукав закамарками кипучої стрілецької молодости, що палахкотіла гарячим золотом Листопадового Зриву. Свою літературну творчість він по вінця населив постатями тих, кого не забув з жорстоких часів війни, з ким дружбу могла урвати тільки куля. То він, Роман Купчинський, повичаровував зі своєї уяви і позаводив у поему „Скоропад" всіх вкупі „Лицарів Залізної Остроги", а ЕКО, що теж добре знав ту братію, повирисовував і повбирав у ту раритетну романтичну подобу, форму і образ „краснодухих" зухвальців, повних героїзму, самопожертви, окопного братства, — молодих віком, але вже міцно заправлених у боях ветеранів. Вони добре засвоїли собі ту фронтову засаду, що як тільки замовкли гармати і відспівали кулі, то у хвилину затишшя приходить час на стрілецьку музу, на плинучу з серця до серця пісню і келех доброго вина, за душі тих, що впали і за здоров'я тих, що ще живі, бо „Пиймо, друзі, грай, музико, нам вже все одно. Бо правдиві тільки в світі музика й вино!" Отак просто і виразно, „Бо війна війною..." і на то нема жадної ради.

Складалося так, що те юне братство — інтеліґентне, цісарсько-австрійсько вимуштруване, трискаюче гумором направо і наліво, а до того шармантсько тріскаюче обцасами при супроводі дзвону блискучих острог і кавалерійських шабель, ті хвацько співаючі у поході хлопці, та квінтесенція галицького юного цвіту, якого сорок тисяч обсипалось, заметених заметіллю, вже ніколи не давши зав'язі, — пішло собі на ту войну, як на параду, як на баль. У кривавий тан, у жахучий вальс зі смертю.

З їхньої постави могло здаватися, що не займала їх куля, не знали вони, що то окопні воші, ні тиф, ні рани, що були лиш серцеїдами і зводили когорти розеґзальтованих, цнотливих панночок, що з горя і з печалі не годні були втамувати гірких сліз за ними, що буцім відходили у сусіднє село, на нові позиції, а йшли вони таки у війну, в той баль, з якого сорок тисяч їх не повернулося. Видно тому, всі ті мистецько обдаровані молоді сили були згуртовані у пресовій кватирі УСС. Ті дотепні і відчайдушні шибайголови з похідного театру чи з редакцій стрілецької преси стали конструкторами бойового духу і стремління до перемоги у стрільців тої дивної і перед тим незнаної армії, з-під „червоної калини" і знаку „Золотого галицького лева", якого з честю і славою понесли у кривавий шал війни. Видно, загартувавшись у вогні боїв, вижила і перетривала всі лихоліття вільною нескорена муза усусусів. Гідно пройшла всі випробування, переслідування і ґрати всіх таборів, всі катівні совєтського режиму і не згасла, не забулася, сталася справді народною (хоч мала цілком реальних авторів), наперекір всьому мислимому і немислимому, живе той музичний феномен, та пісня, що зірвалася з вуст неопірених хлопчаків, з вуст, над якими ще й вус не встиг засіятися як слід. Пішла в окопи, всмокталася в душі стрілецькі, з нею переживали тріюмфи перемог і терпіли гіркоту поразок. З нею відпочивали після боїв і йшли сотнями на вічний спочинок, і далі йдуть і йдуть, один за одним і тут, і там, під набрякле непомірною тугою там і тут донині і прісно: „Чуєш... кру, кру, кру, в чужині умру..." Що то за магія тих пісень, прецінь компонували їх пересічно не вишколені музики, а молоді люди з великими, на всю війну серцями. Ті пісні були з ними по всіх фронтах, полонах, таборах інтернованих і польових лазаретах, а потім у міжвоєнний час кликали до визволення. Далі пішли через Другу світову війну і повоєнний зрив на вигнання. Вона є, на мою гадку, феноменом, хоч донині не дуже вивченим, але вже фундаментально перелитим у бронзу і вкарбованим у ґраніти, розставленим по п'єдесталях, змітологізованим і возгероєним.

Щира, людська, стрілецька мужність і слава поступово від містерій ювілейно-хрестоматійного спрямування лишень і виключно на смерть і муки, так якби життя в служінні батьківщині потребує меншої самопосвяти і менших мук творчих та інтелектуальних. Цю думку пророчо висловив Купчинський у своїх „терпких думках": „Є на світі дві відваги: військова і цивільна. Ми маємо військову, а цивільної ні за сотика... Коли б ми навчилися ще жити для України, так як уміємо для неї вмирати, — тоді будемо мати державу". То, власне, вони, усусуси, спробували Листопадовим Зривом сягнути по державність, спробували оплатити свободу своїми життями. Гадаю, що усвідомлювали собі, як треба будувати державу з того матеріялу, що заповів лупати в скалах наш пророк у своєму поетичному маніфесті. Здається, що доста маємо будульця, хіба доволі налупали ми його за цих сто років, але чи достеменно вже знаємо, як з того звести і храм свободи, і цілком приватну оселю для народу, і прийдешніх поколінь, які не стратять з пам'яті: „Був собі стрілець..." Роман Купчинський, був і хай йому американська земля буде пухом! Був і у своїх піснях жити буде!

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

РОСІЙСЬКА КОМЕДІЯ ЧИ УКРАЇНСЬКА ТРАГЕДІЯ?

Я з тих 12 мільйонів жителів України, які не голосували за Леоніда Кучму, бо не могла „благословити" на пост Президента України людину, що звертається до співвітчизників „языком межнационального общения" вже не існуючої Російської імперії. Правда, в останні предвиборчі дні він забалакав до нас мовою українського східнього прикордоння. Пробачмо йому. Це доказ того, що в колонізованій російськими комуністами Україні зручніше і вигідніше було опанувати найвищі освіти, здобути вчені звання, ніж вивчити літературну праматеринську мову.

І ось Л. Кучма — Президент. Виголошує у Верховній Раді України свою програмову промову. Перед цілим світом обіцяє в державі Україні надати російській мові статус „офіційної". В парляменті вигуки: „Ганьба!" — старанно заплескуються „продолжительными аплодисментами". Мене, росіянку з Ростова-на-Дону, дочку партпрацівників, охоплює сором і здивування. Що це: російська комедія чи знову українська трагедія? Цікаво, як цей історичний факт оцінять нащадки XXI століття?

Чому я полюбила Україну? Десятки років я спілкувалася з моїми учнями українською мовою. Сприйняла духові надбання, багатство і красу української мови, літератури і мистецтва. Ще давні римляни підмітили: „Пізнаєш — полюбиш".

Плакала разом з Тарасом Шевченком, Василем Стефаником, Уласом Самчуком. Сміялась з Григорієм Квіткою Основ'яненком, Степаном Руданським, Павлом Глазовим. Зацікавилась майстерністю полеміки Івана Вишенського, зачитувалась творами „шістдесятників". Намагалась зрозуміти знахідки і помилки у філософських роздумах Сергія Подолинського, Івана Франка, Миколи Руденка. Пізнавала багатостраждальну історію України Михайла Грушевського, Наталії Полонської-Василенко, Володимира Винниченка, Ореста Субтельного. В багатотомному виданні знайшла і педантично розслідувала яскраві підтвердження облудливости і російського шовінізму Владіміра Леніна щодо України. Побут і злидні українського колгоспно-кріпосницького Полісся, де вчителювала, теж були моїми.

Зрозуміла і переконалась, що самобутність і ментальність корінних жителів України століттями сплюндровувалась, зневажалась, оббріхувалась, спотворювалась ідеологією і мовою різноманітних сусідніх загарбників. Інтелектуальну еліту колонізатори намагались підкупити, зманити, витравити з її душі історичну пам'ять, закодувати на антиукраїнство, а українських патріотів-націоналістів знищували фізично.

Але народ вижив, зберігши осміяну, засмічену, заматюковану, принижену, але рідну йому мову. Народ вижив і проголосив незалежність України та створення самостійної української держави — України.

Тепер, коли Україна, образно кажучи, „вискочила" з Союзу гола, боса, з навішеними на неї „братськими" боргами, „комуністична більшість" ленінських послідовників не просто „перестроилась", а почала активно здійснювати економічну диверсію: грабувати, розпродувати молоду, не захищену законами державу.

Неоскаржені документи, опубліковані в часописах, підтверджують, що навіть для деяких підприємливих народних депутатів дорогоцінними є будь-якою мовою надруковані доляри, марки, рублі, аби сотні тисяч лежали в їхніх кейсах, сейфах, на іноземних рахунках. Злиденні українські купони шпурнули для користування зубожілому народові, який „захотел" самостійности.

Мені було сумно, але зовсім не дивно, коли останкінська теле-„балалайка" повідомляла про першу візиту до Росії спікера українського парляменту і замість світлини голови Верховної Ради України Олександра Мороза продемонструвала за російською передвиборчою інерцією портрет Леоніда Кучми. Потім, в процесі розробки спільного комюніке навіть посміли пропонувати О. Морозові „...вычеркнуть из предложенного Украиной варианта строки о суверенитете и территориальной целостности" („Киевские Ведомости", 28-го липня 1944 р., стор. 1-3).

Зрозуміло, якою мовою відстоював спікер парляменту свою позицію в Росії. Якби принципово — офіційною українською, через перекладача — то ніякий „товарищ Иван Рыбкин" не посмів би впадати у вищецитоване панібратство з лідером понад п'ятидесятимільйонової самостійної незалежної сусідньої держави. Споконвіку гідність, шляхетність і самоповагу людини відчувають і визнають навіть недруги.

Звертаюсь до небайдужих, до тих, хто живе в Україні. Не можна допустити духовного голодомору через приниження мови корінного населення України. Настав час захистити офіційну державну українську мову.

Слава Україні!

Україномовна росіянка
Е. Кругова
Київ

Звернення

У 1981 році детектив Чикаґської поліції Володимир Дудич (тепер сенатор в стейті Іллиной) заснував Українсько—Американську Поліційну Ассоціяцію, яка з бігом часу набрала популярности. З проголошенням у 1991 році незалежности України, ассоціяція поставила собі завдання активно співпрацювати з органами міліції та державної безпеки. В результаті зусиль ассоціяції започатковані спільні заходи між правоохоронними органами України і ЗСА. Зокрема зорганізовано і здійснюються проекти стажування у ЗСА практичних і наукових працівників органів внутрішніх справ України, в окремих вищих учбових закладах ЗСА. В серпні 1994 року ассоціяція допомогла українським колеґам провести першу науково–практичну конференцію з проблем організованої злочинности. Діяльність ассоціяції до теперішнього часу була можлива через моральну та фінансову підтримку місії „Думки про віру“ та особистої участи її директора пастора Ярослава Шепелявця. З приємністю повідомляємо, що у вересні 1995 року у Києві відбудеться друга міжнародна конференція, на цей раз з проблем боротьби з організованою злочинністю у фінансово-кредитній та банківській системах. До участи у її праці плянується включити відомих фахівців з різних країн світу.

Метою нашої співпраці є сприяння і практична допомога у розв'язанні болючих питань боротьби з організованою злочинністю в усіх її проявах в ЗСА, Україні та інших країнах. З огляду на цю важливу працю звертаємося до всіх американців українського походження, які працюють у федеральних, стейтових та міських поліційних організаціях, вступати до ассоціяції (вкладка 25 дол. річно). Також звертаємося до всіх інших зацікавлених громадян, які хотіли б вступити як асоційовані члени (річна вкладка 15 дол.). Ставайте у наші ряди, щоб спільними зусиллями допомогти Україні у зміцненні її незалежности та розвитку демократії. Зголошуватися слід на адресу: Ukrainian American Police Association, 7805 W.Farragut, Chicago, Ill. 60656.

Микола Негода, президент.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

КИЇВ. — Президент України Леонід Кучма в останніх днях видав низку указів, що торкаються перестановок в Уряді. Зокрема О. Гайдука та С. Чечоткіна звільнено з постів заступників голови Державного комітету матеріяльних ресурсів. В. Оркущу та О. Савенка призначив заступниками голови Державного комітету телебачення і радіомовлення. Звільнив І. Доценка з посади заступника міністра Кабінету Міністрів у зв'язку з виходом на пенсію.

КИЇВ. — Другий авкціон з продажу сільсько-господарської продукції підтвердив, що ринковий механізм ціноутворення є значно ефективніший, ніж механізм командно-адміністративного апарату. Якщо на першому авкціоні продукції продано на 46 біль. карбованців, то на другому продукції продано на 271 біл. карбованців. Разом з тим, підписано контрактів на постачання сільськогосподарської продукції на суму 248 біл. карбованців. Як зазначив начальник Головного управління з продовольчих ресурсів Микола Солодкий, результати торгів були б ще більші, якби консервативні політичні сили не чинили такого шаленого спротиву. Перешкоджають і деякі представники бизнесових кіл, зокрема ті, що звикли купувати продукцію сільського господарства за безцін.

ТЕРНОПІЛЬ. — Міська Рада заборонила продавати алкогольні напитки в кафетеріях, шкільних, робітничих і дієтичних їдальнях, а також зі столиків та автомобілів. Заборонено продавати алкоголь всім, хто не має на це спеціяльного дозволу. Населення міста цілком нормально сприйняло згадані обмеження, однак любителі алкоголю дуже невдоволені, що продавати алкоголь заборонено й біля стадіону під час змагань й почали порівнювати ці заходи з діями Андропова — Ґорбачова на початку перебудови.

ХАРКІВ. — Міліція затримала податкового інспектора, який отримав хабара на суму один мільйон карбованців, приховавши порушення податкового закону одним з підприємців. Майно іспектора сконфісковано. Воно оцінене в 500 міл. карбованців.

Шукають друзів для листування

Тетяна (зліва) і Оксана Бобрики.

Про війну в колишній Юґославії впродовж останніх двох років і її безпосередні наслідки мали ми нагоду довідатись чимало з преси та звідомлень інших засобів масової інформації. Найбільше говориться про сербів, хорватів і мусулманів, бо це ті, які є конкретно заанґажовані у тамтешніх подіях. Дуже мало звідомлень є про те, як воєнні події жорстоко розправляються з іншими меншинами, що проживають на цій війною розтерзаній землі.

До таких меншин колишньої Юґославії належить і багато наших земляків-українців, яких предки з тих чи інших причин поселилися на території, що сьогодні здригається у жорстокій воєнній хуртовині. Серед т жертв цієї воєнної хуртовини знайшлася родина Василя Бобрика, який особисто пережив немале горе - операцію ока, що її робили в Одесі. Двоїм із його дітей, 20-річній Оксані та 17-річній Тетяні вдалося видістатися з Боснії в Україну, де вони намагаються закінчити середню освіту та здобути звання медичних сестер. Хоч сестри знайшлися у скрутному положенні, то все ж таки найшлися добрі люди, які їм допомогають влаштуватися та привикнути до нових обставин.

Оксані поселитися у Львові допоміг о. Йосафат Воротняк, а вписатися до школи допомогли учительки Марія Габлевич, Орися Темчук і інші.Тетяною в Золочеві заопікувалася родина покійного Зенона Салія, Дарія і Петро Сухецькі, які дбають про обидвох дівчат, як своїх власних дітей. Все ж таки дівчатам стала б у пригоді будь-яка допомога, бо батьки з Боснії їм не в силі її подати.

Молодість має свої права навіть у воєнних обставинах і дівчата шукають друзів, щоб нав'язати контакти та листуватися, це було б для них великою радістю. Їхня адреса: Україна - 293100. Обл. Львівська, місто Золочів, вул. Крута 4,Тетяна/Оксана Бобрик

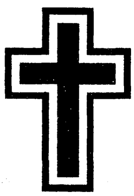
Н.Н.

Вісті з центральної і східньої Фльориди

Вже шостий рік підряд Культурний комітет центрально-східніх країн Европи зорганізував Службу Божу в намірення розвитку свободи і демократії в країнах звільнених від комунізму. В римо-католицькій церкві в Ормонд Біч Службу Божу відслужили о. шамбелян Волтер Баєр і польський священик Волтер Новак, в проповіді о. Новак згадав, що звільнені країни від комунізму хочуть приступити до НАТО, але російський президент Боріс Єльцин сказав „нєт". Отець Новак сказав, що теперішній президент Америки не розуміє справ Східньої Европи, так як це розумів колишній президент Роналд Реґен.

В імпрезі брали участь: хорвати, естонці, німці, мадяри, литовці, лотиші, поляки, словаки, словінці і українці. Кожна із національностей внесли свої прапори і поставили довкола престолу. Після Служби Божої представники національностей мали короткі доповіді в своїй рідній мові і в англійській. Від українців говорив Володимир Коваль, прапороносцем був Василь Химера в товаристві трьох дівчаток в українських строях (одна з України) — Наталки Радіш, Тіяни і Каті Лис. Кожна група національностей відспівала свій церковний і національний гимн, відтак всі національності разом відспівали „Боже , благослови Америку".

Онуфрій Мізюк

Ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими, що в середу 11-го січня 1995 р. відійшов спокійно у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, БРАТ

бл. п.

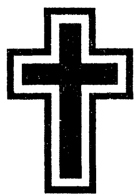
ВОЛОДИМИР ДЕМКОВИЧ-ДОБРЯНСЬКИЙ

Народжений 1916-го року у Старому Самборі, Україна. Студіював у Кракові в Академії Мистецтва. Упродовж своєї затяжної недуги мріяв про долю-волю України.

ПОХОРОННА відправа відбулася в суботу 21-го січня 1995 р.

Залишені в смутку:
дружина — ВАЛЕРІЯ
дочка — д-р МАРТА ҐАЦ з мужем ЕВГЕНОМ
сестра — ОКСАНА ГУЗАР

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями та знайомими в діяспорі і в Україні, що в суботу, 11-го лютого 1995 р. відійшов у вічність

бл. п.

ТЕОДОР МАТВІЇВ

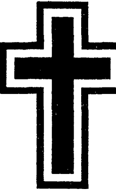
нар. 10-го травня 1915 р. в селі Голешів (Жидачівський р-н Львівська обл.)

Покійний був членом Братства св. Миколая — 5-ий Відділ УНС, Парафії Чесного Хреста в Асторії, цікавився подіями в Україні, відвідував своїх рідних і допомагав їм боротися з недостатками.

ПАНАХИДА — у вівторок, 14-го лютого о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні R. P. Drago, 43-10 30-а Авеню в Асторії, Н. Й.

ПОХОРОН — в середу 15-го лютого з церкви Чесного Хреста при 31-12 30-а вул. о год. 9:30 рано і на цвинтарі Woodlawn у Бронксі

Залишилися у смутку:
дружина — МАРІЯ
сини — МИХАЙЛО і
— ТЕОДОР з родинами
— АНДРІЙ ПАЛЮХ з родиною
свати — МАРІЯ ЛІСОВИЧ і
— ТЕОДОР ДУДЗИК
дальші члени родини, знайомі, односельчани в Україні, ЗСА і Канаді.

Ділимося сумною вісткою, що 5-го лютого1995 р. відійшла у вічність на 83-му році життя

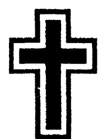
бл. п.

ОКСАНА-МИРОСЛАВА БАРИЛЯК

нар. на Лемківщині, вчителька, вдова по професорові медицини д-рові Романові Бариляткові.

ПОХОВАНА 7-го лютого у Львові, на Личаківському цвинтарі.

Залишені у глибокій скорботі:
дочка — д-р ІРЕНА ОЛЕКСЮК з мужем ПАВЛОМ (Чикаго)
сини — д-р ІГОР БАРИЛЯК з дружиною д-р ЛІДОЮ (Київ)
— д-р ЮРІЙ БАРИЛЯК з дружиною д-р ЗОРЯНОЮ (Львів)
внуки — д-р ОКСАНА БАРИЛЯК з мужем РОМАНОМ БРИЦЬКИМ
— д-р ОЛЬГА БАРИЛЯК
— ОЛЕКСАНДЕР
— РОМАН
— АНДІЙ
— ІВАННА
— ДАРКА
правнучка — СОЛОМІЙКА БРИЦЬКА
брат — д-р ВСЕВОЛОД МАНДЗЮК з дружиною д-р ЕМІЛІЄЮ і сином д-ром РОМАНОМ
сестра — ВІРА ЛОПУШАНСЬКА з сином д-ром БОРИСОМ
куми — д-р БОГДАН ГОРДИНСЬКИЙ з дружиною ІРИНОЮ

Ділимося сумною вісткою з рідними і знайомими, що 26-го січня 1995 року,

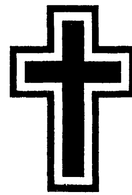
померла в Обурн, Н.Й.

бл.п.

АННА СОСНЯК

народжена 27 лютого 1913 року в селі Смільники на Лемківщині. Похована на цвинтарі св. Йосифа в Обурн. Вічна їй пам"ять!

РОДИНА

Ділимося сумною вісткою, що 12-го лютого 1995 р. у Кергонксоні, Н.Й. відійшов у вічність наш дорогий МУЖ і БРАТ

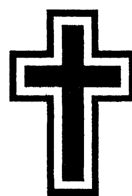
бл. п.
д-р

БОГДАН БАБІЙ

нар. 16-го лютого 1916 р. в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — 14-го лютого 1995 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Трійці в Кергонксоні, Н.Й., а відтак на українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемтонбург, Н.Й.

Залишені в смутку:
дружина — МАРІЯ і
два брати у Сибіру.

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями та знайомими, що в суботу 11-го лютого ц.р. несподівано відійшла у вічність на 75-му році життя, народжена в Торонто Канада

бл. п.

АНАСТАЗІЯ ПСУЙ

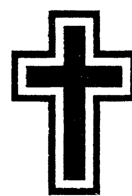
(вдова по покійному Володимирові Псуй)

ПАНАХИДА відбудеться у вівторок 14-го лютого 1995 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин: 1600 Stuyvesant Ave, Union, N.J.

ПОХОРОН 15-го лютого о год. 9:30 рано з української церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. на цвинтар в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Залишені в смутку:
РОДИНА і ПРИЯТЕЛІ

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

В глибокому смутку повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що дня 12-го лютого 1995 року в Ляфаєт Гіл, Пенсильванія, з волі Всевишнього відійшов у вічність на 91-му році життя

бл.п.
адвокат

мґр СИЛЬВЕСТЕР МАРТЮК

Нар. 14-го січня 1904 р. в Скалі Подільській в Україні. Довголітній громадський діяч, власник адвокатської канцелярії в Чорткові.

ПАНАХИДА — в середу 15-го лютого 1995 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні М. і А. Насевичів, 109 East Tabor Road Philadelphia, PA.

ПОХОРОН — в четвер 16-го лютого 1995 р. з церкви св. Михаїла, Fox Chase, PA на цвинтар св. Андрія Первозванного в Савт Бавнд Бруку, Н.ДЖ.

Залишені в глибокому смутку:
дружина — МАРІЯ
донька — ДЗВІНКА ЗАХАРЧУК з мужем БОРИСОМ
внуки — ДАНИЛО ЗАХАРЧУК з дружиною КСЕНЕЮ
— ОЛЕНА ХАБУРСЬКА з мужем РОМАНОМ
правнуки — ДАНИЛКО
— СОФІЙКА
— ЛУКАСИК
— БОРИСИК
сестрінки — СТЕФА ПАСТУШЕНКО
— ДАРІЯ ГУСАР з родиною
— ЯРОСЛАВ БУКАЧЕВСЬКИЙ з родиною
братанки — ЛЕВКО МАРТЮК з родиною
— СТЕПАН МАРТЮК з родиною
шваґрова — МАРІЯ ЛОЗИНСЬКА з родиною
ближча і дальша родина в Україні.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Доповідь д-ра О. Мороза

Кергонксон, Н. Й. (Р. Барановський). — Тут заходом місцевого відділу Координаційного Комітету Допомоги Україні (ККДУ) відбулася у неділю, 29-го січня 1995 року в церковний залі св. Трійці, доповідь д-ра Осипа Мороза на тему: „Реформи в Україні і їх складність“.

Після Служби Божої, о год. 12-ій у вщерть заповненій залі кореспонденційний секретар і референт імпрез Євгенія Рубчак привітала присутніх і представила доповідача.

Осип Мороз, доктор економічних наук, працював у ділянці адміністрації вищих наукових установ. Був директором бюджету в Інституті міжнародної освіти в Ню Йорку. У Массачусетс Бей коммюніті коледжі виконував функції декана адміністрації, потім став директором бизнесових справ університету стейту Ню Йорк.

Від 1990 року побував вже дев'ять разів у більшості по три місяці в Україні на запрошення Київського Політехнічного Інституту, де викладав менаджмент і, як консультант виконував проєкт перебудови адміністрації й організації установи вищого навчання України на американський зразок. Співпрацював теж з іншими науковими установами Києва, Львова і Чернівців. На запрошення Верховної Ради України побував два рази по три місяці, як консультант в справі державної служби. Останньо на запрошення Кабінету Міністрів України побував три місяці, працюючи з відділом науки і соціяльно-трудових відносин та зв'язків з профспілками в справі якости продукції і послуг. Відряджений вже втретю Національним форумом фундації у Вашінгтоні до України, допомагав зокрема в галузі загального менаджменту якости, організації координації наукових досліджень та вищої освіти, охорони інтелектуальної власности тощо. Тепер О. Мороз є запрошений радником Кабінету Міністрів України і консультантом Комісії з питань законодавства і законности Верховної Ради України (за згодою), член Ради Директорів ККДУ в ЗСА і очолює відділ ККДУ в Кергонксоні, Н.Й.

Доповідач почав з того, що економічна теорія особливо тісно пов'язана із статистикою. Державні заклади і організації підприємців публікують величезну кількість різноманітної цифрової інформації. Більша частина наших уявлень про процеси, що проходять у країні — результат ретельної статистичної аналізи зібраної інформації. Саме в галузі економіки знаходять широке застосування чимало математичних методів статистики і теорії ймовірности.

Економісти формулюють економічні закони і принципи, тобто розробляють економічну теорію, яка має вийняткове значення для формулювання економічної політики і розв'язки складових економічних проблем. Економічні методи, що їх використовують дослідники — це економічна політика, принципи, або теорія і факти та зв'язок між ними.

Правильне обґрунтування економічної політики повинно спиратися на економічних принципах і законах. Щоб ефективно управляти треба вміти передбачити і це є основою тверезої економічної політики.

В умовах зформованого цивілізованого суспільства, що базується на ринкових засадах, визначаються такі традиційні цілі: 1Економічне зростання. 2.Повна зайнятість. 3.Економічна ефективність. 4.Стабільність цін. 5.Економічна свобода. 6.Справедливий розподіл доходів. 7.Економічне забезпечення і 8.Торговельний балянс.

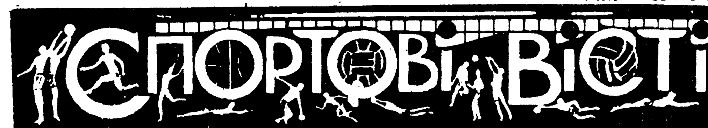
Кожне суспільство, незалежно від його соціяльно-економічного ладу, чи воно базується на суспільній, приватній, а чи на державній формі власности, розв'язує такі основні і взаємозв'язані проблеми за такими критеріями: „що, як і для кого?“ Це значить, які товари мають бути виготовлені і в якій кількості. Коли їх треба виготовляти, чи випускати більше засобів виробництва, чи товарів народного споживання. Чи виробляти більше продуктів харчування і менше одягу, чи навпаки. Який набір товарів і послуг найповніше задовольняє матеріяльні потреби суспільства. Чи виробляти електроенергію з нафти і вугілля, чи за допомогою гідростанцій і ядерних реакторів. Як ці продукти виробляти, з яких ресурсів і за допомогою якої технології. Як повинно бути організоване виробництво, які фірми повинні здійснювати виробництво, орієнтуватись на державні фірми чи на приватні корпорації. Якщо потрібні всі види, то в якій кількості кожен з них, для кого вироблений продукт. Іншими словами, як поділити національний продукт між окремими індивідами і родинами.

Усі ми добре знаємо і розуміємо, що реформи в Україні необхідні. Не забуваймо, що їх проводимо з державної на громадську базу. Саме їх складність в тому, що треба мати певність, що на громадській базі будуть кращі перспективи життя і розвитку для задоволення соціяльних потреб. І тут треба бути дуже обережним у вирішуванні цих складних проблем.

Ця дуже цікава доповідь була ілюстрована численними таблицями і рисунками, і слухачі мали змогу краще зрозуміти складність цих проблем.

Доповідач вже на початку заявив, що ціллю доповіді не є подати самі реформи, але вказати саме на їх складність.

Було багато запитів, на які доповідач давав вичерпні відповіді.

Редаґує Омелян Твардовський

Продовжує ферментувати український футбол

Бурхливі часи переживає тепер український футбол. Десятки здібних футболістів виїжджають за кордон, більшість яких з наміром залишитися там на постійно. Прикро, що значна кількість цих „втікачів", переважно ті, що переїхали в Росію, приймають там громадянство, отже стають росіянами. Слідом за футболістами в різні країни світу виїзджають теж досвідчені тренери.

Останньо виїхав до Ґвінеї Володимир Мунтян, який досі був тренером олімпійської репрезентації України. Саме під його проводом олімпійська репрезентація України досі виграла усі свої дотеперішні елімінаційні змагання, займає перше місце в своїй групі і цим самим має добрі можливості ввійти до фіналу европейських першостей та здобуття права участи в Олімпіяді в Атланті. „Звичайно, мені шкода залишити Україну і свою збірну. Однак, однак... Обставини у нашому футболі, — сказав В. Мунтян, — склалися таким чином, що я не бачу сенсу продовжувати тут свою роботу, навіть не зважаючи на два роки, віддані створенню боєздатної, як на мене, цікавої і перспективної футбольної дружини... Зрозуміння з боку президента Федерації Віктора Банникова і віцепрезидента Колетльникова я так і не знайшов і коли з'явилася можливість працювати в Ґвінеї, я погодився".

На початку березня має відбутися виборча конференція Федерації Футболу України, на якій буде обрано новий керівний склад. Ряд футбольних діячів в Україні очікують пересональних змін в проводі федерації, уважаючи, що до існуючих ферментів і неполадків у футбольному господарстві в немалій мірі причинюються Банников і Котельников.

В. Колотов став новим тренером олімпійської репрезентації України

5-го січня ц.р. виконавчий комітет Футбольної Федерації України затвердив на пост старшого тренера олімпійської репрезентації України Віктора Колотова. В минулому А. Колотов виступав як чільний футболіст київського „Динамо", останньо працював на посаді тренера.

А. Коньков став тренером національної збірної

Поруч Віктора Колотова, Федерація Футболу України, затвердила на позицію старшого тренера національної футбольної репрезентації в минулому визначногс футболіста київського „Динамо" — Анатолія Конькова. Досі обов'язки тренера тієї збірної виконував Йожеф Сабо.

В часі пресової конференції Коньков, відповідаючи на запитання журналістів, між іншими сказав: „Не зважаючи на складність становища, в яке потрапила збірна Україна, вона все ж не втратить авторитету. За час існування збірної України під її прапором виступало близько сотні футболістів. Що до цього додати? Ми просто зобов'язані врахувати помилки попередників, а також використати надбаний за цей час досвід. Я б дуже хотів у цьому пляні отримувати допомогу від тренерів клюбових команд. Вони більше контактують із змагунами і краще знайомі з їхніми можливостями".

На запит, яка з команд отримає перевагу у комплетуванні та увазі, національна чи олімпійська? Коньков відповів: „У всіх країнах інтереси національної команди стоять на першому місці. Я цілком поділяю цю точку зору. Однак у наших умовинах, враховуючи реальну ситуацію, необхідно розвивати ті успіхи, які здатні підвищити репутацію українського футболу. Тому нехтувати турнірними інтересами олімпійської збірної ми з Віктором Колотовим не збираємося. Але про національну збірну теж не забуватимемо".

На запитання: „Чи у випадку невдачі, не лякає його доля Олега Базилевича? Коньков відповів: „Нічого страшного. Камікадзе себе не уважаю. Хтось же повинен конкретними діями допомагати справі, задля якої і ми, і ви живемо. Тим більше, що я маю уявлення про глибину кризи в нашому футболі. Але також чітко знаю й шлях до його оздоровлення. До речі, перед тим, як погодитися на цю роботу, я отримав запевнення щодо всілякої підтримку моїх дій з боку керівництва Федерації Футболу України".

Щодо того, чи Коньков буде включати до збірної леґіонерів, тобто тих футболістів, що виступають за кордоном, він відповів: „Я вже сказав, що в моєму уявленні національна команда — це вершки футболу тієї країни, яку вона представляє. Ті, хто хоче і може грати за неї, повинен потрапити до її складу. Знову ж, вертаючись назад, зазначу, що якби у 1992 році нам вдалося вирішити питання з головним тренером збірної, впевнений, що усі футболісти, котрі поїхали до Росії, не зробили б цього".

Один із репортерів запитав Конькова, як він плянує виходити з ситуації, яка склалася в результаті відсутности наших делеґатів під час складання календаря ігор у четвертій елімінаційний групі?

— З честю, — відповів Коньков. — В Хорватії намагатимемося не програти, а через три дні спробуємо приготовити „несподіванку" для Італії. Якщо нам вдасться перемогти їх, уявляєте, яке піднесення, насамперед моральне, отримають футболісти і вболівальники. Не приховуватиму, матч з хорватами матиме велике психологічне значчення.

На закінчення кореспондент запитав, чи Україна має досить кваліфікованих виконавців задля успіху в матчах проти ґрандів европейського рівня?

— Якби я так не вважав — відповів Коньков, — то й не брався б за справу. Хоча з іншого боку, мене бентежать підсумки виступів вітчизняних клюбових дружин у континентальних змаганнях. Це свідчить про те, що досягти чогось істотного ми зможемо тільки за умов цілеспрямованої, грамотної праці тренерів, змагунів разом з концентрацією усіх зусиль нашого футболу. Як колишній футболіст, можу вас запевнити, що підтримка преси та білільників стоїть теж далеко не на останньому місці.

С. Бубка третій в Европі

Український стрибун з жердкою рекордсмен світу Сергій Бубка з Донецького увійшов до трійки кращих европейських атлетів 1994 року, яку було названо у висліді опитів, проведених Европейською асоціяцією легкої атлетики (ЕАА) серед спортових журналістів різних країн. Найбільше голосів отримав чемпіон і рекордсмен світу в бігу на 110 метрів з перешкодами Колін Джексон з Англії. Інший англієць, чемпіон спринтер Лінфорд Крісті, на другому місці, Сергій Бубка — третій.

Німецький кіннотник хоче репрезентувати Україну

Ульріх Раш, власник фірми „Спортові коні", який несе всі видатки для утримання й підготови в Німеччині відомих київських кіннотників — О. Климка, О. Бурого і І. Жураковську, виявив досить дивне бажання. Як спортовець-вершник він хоче репрезентували України. Федерація Конного Спорту України не проти цього, залишилося лише полагодити певні юридичні нюанси.

Шаховий зональний турнір відбудеться в Україні

Недавно вирішено, що зональні турніри за першість світу з шахів, у яких мають виступити представники України, відбудуться: жіночий — в Мінську, Білорусь, чоловічий — у Києві або в якомусь іншому місті України. У цих змаганнях зони 1.8 разом з українськими шахістами виступлять представники Білорусі, Молдови і Азербайджану. Вони мають завершитися в березні ц.р. По два переможці кожного з цих турнірів одержать путівку до міжзональних змагань нового циклю боротьби за світову шахову корону.

Подав (от)

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 19-го ЛЮТОГО 1995 р.

Рочестер, Н.Й. Місячні збори 367-го Відділу УНС відбудуться о год. 2:30 по пол. в приміщенні школи св. Йосафата, 940 Ridge Rd. East. По зборах перекуска. Прошу взяти численну участь і вирівняти свої вкладки. – Секретар.

НЕДІЛЯ, 12-го БЕРЕЗНЯ 1995 р.

Парма, Огайо. Річні збори Б-ва свв. Петра і Павла, Відд. 102 УНСоюзу відбудуться о год. 12-ій пол. в кафетерії церкви св. Йосафата, 5720 State Rd. Parma, Ohio. В програмі вибір нової Управи на 1995 рік. Просимо членів прибути. – В. Федак, прес., М. Бобечко, фін. сек.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

АНТОНІНА ЗВАДЮК член УНС Відд. 25-го в Ню Йорку, Н.Й. померла 9-го жовтня 1994 року на 95-му році життя. Нар. 22-го квітня 1900 року в Сокалі, Україна. Членом УНС стала 1962 року. Залишила у смутку сина Олега з дружиною Вірою і дітьми Надею, Іванною і Юрієм. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ОЛЬГА Ф. СУПЕК член УНС Відд. 200-го в Кергонксоні, Н.Й. померла 22-го жовтня 1994 року на 65-му році життя. Нар. 18-го травня 1929 року в Квінсі, Н.Й. Членом УНС стала 1946 року. Залишила у смутку сестру Флоренс Г. Беймек. Похорон відбувся 25-го жовтня 1994 року на цвинтарі св. Карла в Ню Йорку, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ОЛЬГА БОБРОВСЬКА ЧЛЕН УНС Відд. 194-го Т-ва „Свобода" в Ню Йорку, Н.Й. померла 12-го вересня 1994 року на 71-му році життя. Нар. 3-го лютого 1923 року в Донецьку, Україна. Членом УНС стала 1961 року. Залишила у смутку сина Ігоря з дружиною Сереною і внуками Джулієтою і Алексеєм. Похорон Відбувся 17-го вересня 1994 року на цвинтарі св. Андрея в С. Бавн Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Олександра Юзенів, секр.

МАРІЯ А. ГАДДІ член УНС Відд. 409-го Т-ва ім. св. Івана в Пеквілл, Па. померла 2-го жовтня 1994 року на 80-му році життя. Нар. 2-го грудня 1914 року в Олифанті, Па. Членом УНС стала 1938 року. Залишила у смутку Анну Новак, Кеті Ветерел, племінників і племінниць. Похорон відбувся на цвинтарі Всіх Святих в Піквілл, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Дженет Г. Боленд, секр.

МИХАЙЛИНА ГЕВКО член УНС Відд. 430-го Т-ва „Дністер" у Філядельфії, Па. померла 26-го жовтня 1994 року на 89-му році життя. Нар. 1905 року в Дрогобичі, Україна. Членом УНС стала 1970 р. Залишила у смутку сина Богдана з дружиною Лідією. Похорон відбувся на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Микола Пришляк, секр.